

Όλοι λίγο πολύ γνωρίζουμε σε τι καιρούς ζούμε. Τα ντόπια και ξένα αφεντικά μέσω του Κράτους τους επιβάλλουν την όλο και μεγαλύτερη υποτίμηση της εργασίας ντόπιων ή αλλοδαπών, η καταστολή ολοένα και αναβαθμίζεται χτυπώντας οτιδήποτε κινείται και αντιστέκεται, οι φασίστες αλωνίζουν στους δρόμους ανενόχλητοι με τη βοήθεια των μπάτσων ξυλοκοπώντας μετανάστες εργάτες, σπάζοντας απεργίες και μεταδίδοντας τον ρατσιστικό μίσος τους όπου μπορούν. Η κατάσταση αυτή δεν οφείλεται σε 300 πλίθιους και άχρηστους πολιτικούς, ούτε σε μία "κακιά" κυβέρνηση που δεν θέλει το καλό των εργαζομένων, ούτε σε ένα κακό Δ.Ν.Τ που θέλει να "κατακτήσει" την ελλαδίτσα μας. It's just the fucking capitalism!

Επίσης γνωρίζουμε αρκετά καλά τι συμβαίνει στα δικά μας λημέρια, αυτά της εκπαίδευσης και συγκεκριμένα στα πανεπιστήμια και τα Τ.Ε.Ι. Με την ψήφιση του νόμου Διαμαντοπούλου πέρυσι και αυτόν του υπουργού Παιδείας Αρβανιτόπουλου φέτος το Σεπτέμβρη τα αφεντικά έχουν μπει σε τροχιά πλήρους ελέγχου των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Επιβάλλουν στις σχολές να λειτουργούν με όρους ανταγωνιστικότητας και αποτελεσματικότητας λες και είναι επιχειρήσεις, εντατικοποιούνται οι σπουδές, τα δικαιώματα των φοιτητών ως αυριανών εργαζομένων καταστρατηγούνται πλήρως, οι μισθοί καθηγητών περικόπτονται και υποτιμάται η εργασία των χαμηλόβαθμων τμημάτων τους όλο και περισσότερο, οι πρακτικές ασκήσεις γίνονται δωρεάν εργασία για εταιρείες και βασικές παροχές όπως η σίτιση, η στέγαση και τα συγγράμματα αρχίζουν σιγά-σιγά να θεωρούνται παρελθόν.

Με τη διείσδυση των επιχειρήσεων στο Πανεπιστήμιο εκτός από τα παραπάνω η έρευνητική διαδικασία περνάει εξ'ολοκλήρου στα χέρια του Κεφαλαίου και του Κράτους του. Ενώ πάντα η πανεπιστημιακή έρευνα χρησιμοποιούνταν για κατασταλτικούς και μιλιταριστικούς σκοπούς ή για ανάπτυξη προϊόντων διαφόρων εταιριών η διαδικασία αυτή γινόταν κάτω από το τραπέζι και μέσα σε συγκεκριμένους κύκλους προσώπων. Τώρα τα κάτω απ'το τραπέζι ερευνητικά "νταλαβέρια" δεν χρειάζονται πια, μιάς και έχουν την σφραγίδα του Κράτους. Ήδη η Frontex σε συνεργασία με το ελληνικό κράτος έχουν χρηματοδοτήσει έρευνες στην σχολή Η.Μ.Μ.Υ για τις κάμερες του τείχους του Έβρου.

Και να συμβαίνουν αυτά, το ξέρουμε, αλλά τι κάνουμε;

Οι περισσότεροι από εμάς προτιμούν να μην ανοίγουν τα μάτια και τα αυτιά τους για να δουν και να ακούσουν οτιδήποτε πέρα από τα μαθήματά τους και άλλοι ονειρεύονται καριέρες διευθυντών και μεγαλοστελεχών σε επιχειρήσεις. Κάποτε το πανεπιστήμιο μπορεί να λειτουργούσε ως εφιαλτήριο για να απεμπολήσει κάποιος όποια ταξική συνείδηση του είχε απομείνει και να το ρίξει στον αγώνα για να γίνει αφεντικό. Αυτά όμως φαίνεται να έχουν από καιρού τελειώσει. Το πανεπιστήμιο πια παράγει ξεκάθαρα εργαζόμενους φθηνούς, ελαστικούς και συνεχώς επανακαταρτιζόμενους με αποσπασματικές γνώσεις και κατακερματισμένα δικαιώματα δηλαδή ζάρια στα χέρια κάθε εργοδότη. Αφεντικά και μανατζεραίοι θα γίνουν λίγοι και όσοι έχουν τις άκρες να το κάνουν.

Απ'την άλλη μεριά το "ένδοξο" φοιτητικό κίνημα. Μηδαμινή μαζικότητα, διαταξικές γενικές συνελεύσεις πηγμένες στην γραφειοκρατία με "ειδικούς" της πολιτικής να ρητορεύουν και οι "μάζες" από κάτω να χειροκροτούν αντιπαράθεσης κοινοβουλευτικού τύπου, καταχωρήσεις πολιτικών αιτημάτων κατασκευασμένων σε πολιτικά γραφεία και πλήρης πτοπάθεια με καταλήψεις μία ή δύο ημερών χωρίς εμφάνιση του κινήματος στους δρόμους. Κοινώς κίνημα δεν υπάρχει.

Δεν έχουμε να κάνουμε τίποτ'άλλο απ'το να βάλουμε το μυαλό μας να σκεφτεί το πώς μέσα από τον σύλλογο θα οργανώσουμε κοινές δράσεις που δεν θα αφήσουν κανένα αφεντικό να μπλεχτεί στα πόδια μας, να ζωντανέψουμε τις καταλήψεις, να συντονίσουμε απεργίες με εκείνους τους καθηγητές που βιώνουν το ίδιο πρόβλημα με εμάς, να εκμεταλλευτούμε την απουσία από τις διαδικασίες όσων δεν κάνουν τίποτα άλλο απ'το να λειτουργούν ως ανάχωμα στους αγώνες, να σπάσουμε κάθε μορφής ιεραρχία και ανάθεση μέσα στις γενικές μας συνελεύσεις μετατρέποντάς τες σε κινηματικά μέσα, να μην αφήσουμε κανένα φασίστα να σπκώσει κεφάλι και με μαχητική παρουσία να κάνουμε τον δρόμο δικό μας.

Τα παραπάνω βέβαια αφορούν κυρίως εμάς σαν φοιτητές και θα είμαστε χαμένοι αν δεν δράσουμε μαζί και με άλλα κομμάτια της εργατικής τάξης που αγωνίζονται, ειδικά σε αυτήν την περίοδο που τα αφεντικά μας έχουν πεθάνει κυριολεκτικά. Να βρεθούμε σε διαδικασίες με μαθητές και δασκάλους αλλά και με όλα τα υπόλοιπα κομμάτια της τάξης μας που έχουν μπει σε διαδικασία αντεπίθεσης.

Δεν θα περιμένουμε καμία καλή "αριστερή" κυβέρνηση να μας σώσει, δεν θα περιμένουμε κανένα κόμμα να μας δώσει έτοιμο πολιτικό πρόγραμμα να υιοθετηθεί και να διαμεσολαβήσει στους αγώνες μας. Αντιλαμβανόμενοι το ετερόκλητο που κουβαλάει ο καθένας μας πάνω του να εφεύρουμε στην πράξη την λέξη ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ.

